

BEZ PRTLJAGA

Minimalistička priča
o ljubavi i lutanju

KLARA BENSEN

VERBA

NO BAGGAGE

© 2016 by Clara Bensen

First published in the United States by Running Press,
a member of Perseus Books.

Serbian edition published by arrangement with
Agentia Literara Livia Stoia.

Prvi put objavljena u SAD od strane Running Press,
člana Perseus Books.

Srpsko izdanje objavljeno u aranžmanu sa
Livia Stoia Literary Agency.

Copyright © VERBA d.o.o. za Srbiju

Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati bilo mehaničkim, fotografskim ili elektronskim putem, kao ni u formi fonografskog umnožavanja; on takođe ne može biti čuvan u sistemu preuzimanja, prenet ili na drugi način kopiran radi javne ili privatne upotrebe, bez prethodne pismene dozvole od strane izdavača.

Glavni i odgovorni urednik

Dragana Pavlović

Prevod

Zdenka Kolar

Lektura i korektura

Jasna Kalauzović

ISBN: 978-86-445-0040-7

Beograd, 2017

*Mom najboljem dečaku.
Neka čuda nikada ne prestanu.*

POGLAVLJE I | Bestežinsko stanje

„Nego, da li ti zapravo poznaješ ovog tipa s kojim polećeš?”

Džejmi me je pogledao u retrovizoru. Oči su mu bile sakrivene iza tamnih naočara za sunce, ali sam znala da me zadirkuje. Taj “tip” s kojim sam odlazila, a koji je sedeo kraj njega na prednjem sedištu volvo karavana, bio je njegov stari prijatelj i cimer sa fakulteta, Džef. Nas troje smo vijugali kroz betonski lavirint hjustonskog jutarnjeg špica na putu za Međunarodni aerodrom Džordž Buš, odakle smo Džef i ja imali rezervisan let.

„Džejmi, *nemoj*,” rekao je Džef. Izgovorio je to uz poluosmeh, poput majke koja prekoreva dečji nestašluk, a istovremeno se trudi da prikrije da ju je to zabavilo.

„Samo kažem,” nastavio je Džejmi, „da kao jedan od retkih koji su imali to ‘zadovoljstvo’ da putuju s tobom u inostranstvo, mislim da ona zaslužuje da zna u šta se upušta.” Sklonio je ruku s volana, nacerio se, i laktom podbo Džefa, a zatim se vratio mom odrazu u retrovizoru, očekujući odgovor. *Da li ti, zapravo, poznaješ ovog tipa?*

Nisam znala kako da odgovorim na to pitanje. Zato sam izbegla odgovor. „Da li ima nešto što *treba* da znam?”

„Koliko sati imaš na raspolaganju?” našalio se Džejmi. „Kladim se da je ‘zaboravio’ da pomene kako je, svojevremeno, iščupao infuziju iz ruke, i zbrisao iz bolnice u Parizu. Bilo je to jutro posle Dana pada Bastilje. Gospode, trčao je niz hodnik u jednoj od onih malih papirnih spavaćica. Znaš već – one u kojima ti se vidi zadnjica? Nije zastao čak ni da se obuče, samo se stušio na vrata i rezervisao prvi let iz Francuske.”

„Džejmi, *ne!*” povikao je Džef, praveći se da je užasnut. „To je bilo pre dvadeset godina. Tek su nam se jaja bila spustila.”

Sedela sam na zadnjem sedištu, prevlačeći prstima preko vezanog ruba moje haljine. Idući prema horizontu, prolazeći pored nedovršenih parcela i praznih betoniranih placева, videla sam sićušne avione kako poleću ka, smogom obavijenom, jutarnjem suncu. Još malo, i tu smo. Za nekoliko sati će moj avion – naš avion – rulati po pisti. Pitanje je bilo sasvim na mestu: da li sam, zaista, poznavala čoveka koji će sedeti pored mene dok se točkovi budu odvajali od asfalta?

I da, i ne.

Znala sam da je Džef bio profesor, šesta generacija Teksašana, sa divljim sjajem u oku. Znam da sam pri pr-

vom susretu pomislila: „O, opet *ti*“ kao da sam upravo naletela na starog prijatelja. Znala sam da je naša veza eskalirala u bleštavi ringišpil nakon samo jedne ture tekile. Znala sam da voli čokoladu posutu mrvicama morske soli. Znala sam da je bio oženjen šest godina, i da je rastavljen dve. Da ima petogodišnju ćerku bistrih, smeđih očiju, i da je vodio nekonvencionalan život poput ptice selice koja zimi leti na sever umesto na jug. Znala sam i da je vrcavi provokator, ali i da bi ga Tupakova „Draga mama“ dovela do suza, i da bi povremeno zaustavljao auto da nežno podigne mrtve mačke sa puta i spusti ih pod žbunje – nežni šaljivdžija, ako tako nešto postoji.

Ali, da li sam ga, zaista, poznavala? Nisam imala nikakvu predstavu. Koliko dobro uopšte možete znati nekoga koga ste upravo upoznali preko interneta?

Možda vreme i okolnosti nisu toliko bitni u ovoj priči. Za samo nekoliko nedelja od naših prvih neprekidnih mejlova preko internet stranice za zabavljanje – koji su preletali od jednog do drugog poput teniskih loptica – Džef je uspeo da probije moj zavidno čvrst zid rezervisanosti. Redak podvig. Nakon nedelju dana pristala sam da ga upoznam lično. Naš prvi sastanak je više ličio na ponovno sastajanje, nego na upoznavanje.

S obzirom na naše očigledne razlike, naša povezanost je bila iznenađujuća. Ja sam prvih trinaest godina svog ži-

vota provela u kišovitom Portlandu, država Oregon. Bilo nas je sedmero: moji roditelji, tri sestre, brat i ja. Živeli smo u stogodišnjoj viktorijanskoj kući s jednim kupatilom u ulici Tilamuk, nazvanoj po domorodačkom plemenu na severozapadnoj obali Pacifika. Roditelji su odlučili da nas školuju kod kuće, delom zbog brige za naše obrazovanje, a delom i zbog duboko religioznih uverenja. (Ja sam, zaista, zamišljala lokalnu srednju školu kao moralnu kalju-gu sa kondomima i špricovima na sve strane.) Majka mi je bila pobožna, ali se postarala da svo petoro budemo dobro obrazovani i društveno svesni. Nismo nimalo podsećali na onaj soj hrišćanske dece koja su se školovala kod kuće obučena u duge suknje i teksas, i kojima je bilo zabranjeno zabavljanje ili ples. Onog leta, kada su pale Kule blizakinje, preselili smo se u Fort Vort, u Teksasu. I punoletstvo sam dočekala u tom “Govedarevu”, u kom bi olujno nebo dobijalo tamnozelenu boju kivanog spanaća, a zmiije zvečale u travi. Njegovi stanovnici su voleli ragbi (skoro) koliko i Hrista.

Nasuprot tome, Džef je oduvek bio teksaški dečak. Odrastao je sa svoje tri sestre, na četiri sata vožnje na jug, u Hjustonu i San Antoniu. Leta je provodio u pecanju i potrazi za apačkim vrhovima strela na Hil Kantri farmi gde su njegovi čukundeda i čukunbaba sagradili kolibu od polu-oblica. Na koledžu, tokom svog konzervativnijeg studiranja na univerzitetu Teksas A&M, bio je član Mladih re-

publikanaca, žvakao je duvan, a plešući kantri, umeo je da zapali plesni podijum.

Njegova priroda je bila poput Teksasa. Veća od života. Kao klinac se poverio svom doktoru da se potajno boji, ne tarantula ili otmičara, već spontanog sagorevanja (poput bubnjara grupe *Spinal Tap* koji je nestao u oblaku dima nakon jedne posebne epske solo deonice). Bio je živi provodnik, puneći energijom sve koje upozna. (A upoznao je mnogo ljudi.) Obožavao je iznenadne intimnosti, avanturu, spektakl, i drečave dezene.

Suptilno nije postojalo u Džefovom rečniku, ali je bilo neizostavno u mom. Svi članovi moje porodice su bili konzervativni introvertni tipovi (uključujući i mene). Ako je on bio vatreni, nemirni *jang*, ja sam bila osetljivi, introspektivni *jin*. Uz svaki par njegovih “chino” pantalona, i čarapa na munje u jarkim bojama, ja sam imala kardigan u nekoj nijansi krem ili sivkaste boje vresa. Na skali od “ne izbija iz kuće” do “druželjubiva” odnos je bio 10 prema 1. Mogla bih provesti čitav dan, a da ne izustim ni jednu jedinu reč.

Nekoliko nedelja nakon naše novozačete romanse, uradili smo test ličnosti koji je potvrdio moju sumnju da smo dijametralno suprotni tipovi ličnosti: on je bio izuzetno sposoban i ambiciozan tip koji bi i reku naveo da teče uzvodno, dok sam ja bila tihi sanjar koji je u stanju da sluša trideset tročasovnu audio kasetu Džejmsa Micenera, *Poljska*, a da ne zadrema.

Ljudi bi, povremeno, moju introvertnost pogrešno tumačili kao oholost. Ali, ne i Džef. Od prvog sastanka mi je jasno pokazao da je potpuno očaran mojom sposobnošću da mirno sedim i razmišljam. Na moju sklonost ka tišini je gledao onako kako bi neko gledao primerak vanzemaljca tokom pažljivog posmatranja.

„Samo sam radoznao. Koliko reči si danas izgovorila naglas?” upitao me je nedelju dana nakon što smo se upoznali, dok smo pijuckali pivo u nekom poluosvetljenom baru u Ostinu.

„Pre ovog piva? Mislim da sam jutros poručila kafu od barmena,” odgovorila sam, brojeći na prste. „Dakle, pet?”

Zavrteo je glavom u neverici i naškrabao nekoliko antropoloških zabeleški u svoju sveščicu koju je uvek držao u džepu. „A koliko reči je prošlo kroz *ovo*?” Kvrncuo me je po glavi uz nestašan osmeh.

„Dovoljno da poželim da ima neki prekidač za isključivanje,” što je oduvek bilo tačno.

Bili smo nebo i zemlja, ali to nije bilo bitno one večeri kad smo se upoznali: 05. aprila 2013. godine u 19:52 – tačno u trenutku zalaska sunca, iako toga nisam bila svesna kada mi je poslao sms poruku sa tačnim podacima o vremenu sastanka, par koordinata (30,2747° S; 97,9406° Z), i fotografijom glinene zvezde, grubo zapečene u betonskom bloku. *Nadimo se kod zvezde*, napisao je. Bila je to jedna

jednostavna zvezda petokraka, čiji su se zraci od terakote okretali oko svetloplavog kvadrata sa pukotinom u sredini. Jednostavnost, koja je umela da zavara. Kada sam ukucala koordinate, pretraživač je izbacio sliku zvezde od terakote utisnute tačno ispred najreprezentativnije zgrade na čitavoj panorami Ostina – Kapitola, zgrade Vlade države Teksas.

U 19.20 sam proverila karmin, isprobala osmeh za koji sam se nadala da je zavodnički, i izašla na vrata svoje garsonjere. Do ružičaste granitne kupole teksaškog Kapitola obično mi je trebalo tridesetak minuta hoda, ali te večeri sam stigla za dvadeset. Išla sam trotoarom, dugim, žustrim koracima – pokušavajući da se oslobodim nervoze. Nisam bila nervozna zbog uobičajenih stvari koje bi mogle brinuti nekoga ko se sastaje sa onlajn kavaljerom – da bi se moglo ispostaviti da je Džef proćelavi matori programer, ili da je tajno oženjen i ima čopor dece, ili da *stvarno obožava* lateks, ili da je ponosni vlasnik svih Bini Bejbi modela od 1993. Bila sam nervozna jer sam imala utisak da neko interplanetarno telo tutnji prema Kapitolu, spremno da me počisti u svoju orbitu.

Stigla sam do zvezde pre Džefa. On se pojavio tek u sumrak, kada su ulične svetiljke počele treperavo da se pale duž Kongresne ulice. Ugledala sam ga - par kanarinac žutih pantalona se probijao prema stepenicama ispred kupole gde sam ga čekala. Prišao je tik do zvezde i odvažno me

poljubio u obraz. I tu je sve počelo, u malom svetu koji je sadržao sve u sebi: duge pantalone boje kanarinca, zvezdu od terakote, savršeni luk kupole, a povrh svega, poslednje zrake aprilskog sunca.

...

Od te noći smo bili nerazdvojni, iako nikada nije bilo nekog formalnog dogovora. Oboje smo se složili da je definisanje naše veze u ovoj fazi igre *passé, i* nepotrebno. Sve je bilo veoma moderno.

On je podučavao ekologiju na Univerzitetu Teksas u Braunzvilu, pet sati vožnje ka jugu, na meksičkoj granici, ali je aplicirao za novu poziciju u Ostinu i kad god je mogao došao bi kolima ili linijskim autobusima Grejhaunda. Vikendom bismo ležali u mom krevetu i smišljali malo verovatne priče. Nagađali smo na koje sve načine su nam se putevi ukrštali u drugim telima i vremenima. Možda je on bio šareni mačak koji je nekada preo u mom krilu. Možda je opljačkao moju poštansku kočiju na putu za Flagstav. Možda smo grejali ruke na istoj vatri neke ledene noći u mongolskoj stepi. Možda ćemo, jednoga dana, leteti u svemirskom brodu duž univerzuma, kao u onoj staroj pesmi Džonija Keša, Drumski razbojnik (Highwayman song).

OkCupid, vebisajt za onlajn zabavljanje, na kome smo se upoznali, ima neki algoritam crne-kutije koji izgleda podržava našu hemiju (barem u ovom životu). Naši onlajn profili su ocenjeni sa velikodušnih 99 posto kompatibilno-

sti (mada je, koliko ja znam, ta mera generisana u kotlu od ružinih latica i plavih pramenova kose heruvima). Imalo to smisla ili ne, ta brojka mi je dala dodatnu dozu samopouzdanja kada smo se, samo posle mesec dana, našli za mojim kuhinjskim stolom u stanju jutarnje razgolićenosti, prestrašeno gledajući ekran mog laptopa. Bili smo samo jedan klik od toga da rezervišemo dve karte u jednom smeru za Istanbul i par povratnih karata iz Londona.

To putovanje je bilo njegova ideja. On je već planirao da putuje od Istanbula do Londona za svoje godišnje letnje putovanje, ali je tokom poslednje nedelje, njegovo “idem u Istanbul” evoluiralo u “*idemo* u Istanbul”. I tako smo završili pogrbljeni nad mojim stolom, čekajući se da pritisnemo dugme za kupovinu.

„Ovo bi mogla biti velika greška,” rekla sam.

„To što ćeš otići sa nekim tipom koga si tek upoznala preko interneta? Šta je najgore što može da se desi?” rekao je, klizeći rukom oko mog struka kao po staroj navici.

Nasmejali smo se i pritisli dugme.

U tom trenutku, putovanje na drugi kraj sveta, nakon samo mesec dana zabavljanja, nije mi izgledalo nerazumno nesmotreno – rizično, možda, ali ne i nesmotreno. Džef je bio jedan od onih retkih figura koje se prosto pojavu i zauzmu svoje mesto, kao da je veza oduvek bila tu, a on je samo to potvrdio svojim telesnim oblikom. Mogli smo da preskočimo uvode i otisnemo se u avanturu.

S druge strane, čak i da smo zajedno skončali na nekoj škuni iz osamnaestog veka, i dalje bi postojali neki praktični detalji koje je trebalo razraditi. Trebalo je razmeniti istorijat i vremenske linije, da se ustanove: porodična stabla, prošle ljubavi, stare rane, dugo čuvani kaprici, uzrok testerastog ožiljka na donjem delu njegovih leđa, poreklo mog nakrivljenog osmeha. Trebalo je da sustignemo svoje sadašnje inkarnacije.

Jedno je bilo sigurno: drumovi će iz nas izvući priče. Putovanje, sa svom svojom famoznom dezorijentisanošću, promenama vremenskih zona, stranim panoramama, i neuhvatljivim menjačkim kursevima, znalo je da dovede ljude u njihove sirove, haotične (nekad pijane, nekad bolesne) podslojeve. Ako je Džefa iz prošlosti vrebalo njegovo vratolomno bekstvo iz pariske bolnice, i ja sam imala svoj kofer tajni koji je samo čekao da se raspe na otvorenom. Džejmi je trebalo da pita i Džefa koliko dobro je on poznao *mene*.

...

„Imam jednu manju mentalnu krizu u svom zdravstvenom kartonu,” priznala sam tokom jedne od ranih OkCupid prepiski sa Džefom. Informacija, pomenuta onako usput, oprezno puštena tokom jednog bezobraznog flerta. „Zvuči zanimljivo,” rekao je. Nisam bila naročito voljna da iznosim bliže detalje – poput onoga koliko duboko sam poto-

nula u kaos nakon fakulteta, ili onoga da sam se, tek skoro, iz tog haosa izvukla.

Kada smo rezervisali karte, nisam pomenula da je taj put do Istanbula prvi ozbiljniji let za koji sam, u poslenjih nekoliko godina, bila dovoljno stabilna. Nisam ništa rekla ni o tome koliko je radikalno bilo za mene da samo napustim sigurnost svoje garsonjere. On nije znao da sam još uvek opažala stvarnost svog oporavka koji nisam verovala da ću dočekati, niti da je taj put za Istanbul bio izraz jedne nove, nezasite gladi za svetom s one strane mojih vrata.

Samo bi halapljiva žena pristala na takvu vrstu letovanja koje je Džef uzgred opisao u svom trećem OkCupid imejlu (mnogo pre, nego što je saznao moje prezime, ili da li stvarno izgledam kao ona ozbiljna devojkica nakrivljenih usta sa moje profilne slike). On nije bio za ona luksuzna letovanja. Nije bilo nikakvih paket aranžmana u turističkim kompleksima, ili koliba sa krovom od palminog lišća na belim peščanim plažama. Leteo je iz zemlje u zemlju bez ijednog hotela, bez ijedne rezervacije, i bez ijednog plana puta između aerodroma A i aerodroma B. U mojim očima, sam noćni let bio je dovoljna avantura, ali za Džefa, to je bio samo početak. On bi se obično ukrcao u avion samo sa kreditnom karticom, punjačem za iPhone, i pasošem tunitim u zadnji džep pantalona. Šta će biti posle toga moglo bi biti samo predmet nagađanja – a u tome je bilo uzbudjenje.

Lutanje svetom bez prtljaga je bio jedna od radikalnijih 'pitch' prezentacija koje su iskrsele u mom OkCupid inbox-u (u trci sa brojnim sado-mazo oglasima i bračnim ponudama), ali je nisam odmah odbacila. Oslanjala sam se na svoju mantru iz perioda oporavka, iz zbirke *Časlovac* pesnika Rilkea. „Dopusti da ti se sve desi,” napisao je. „Lepota i užas.”

U prve četiri nedelje nedefinisanog zabavljanja, Džef i ja smo opravdali deo o lepoti, vikend vožnjama kroz Teksas Hil Kantri (krševiti deo Teksasa koji obuhvata dvadeset pet okruga – *prim. prev.*) zastrt tepisima divljeg cveća, i dugim šetnjama sporednim uličicama Ostina. Užas je precrtan sa tog spiska onog dana kada me je Džef i zvanično pozvao da mu se pridružim na njegovom izletu bez prtljaga. Predlog je došao bez upozorenja dok smo prelazili Most Kongresne ulice. Posmatrala sam crvene i žute kajake, rasute poput čokoladnih mrvica po jezeru Bubamara (Lady Bird Lake), kada je on iznenada izjavio: „Nisam se šalio u vezi putovanja. Trebalo bi da podeš sa mnom.”

Kada je to rekao, prestala sam da dišem. Džef je putovao još od 1996. godine, i od sedamdeset zemalja pečatiranih u njegovom pasošu, on je kročio na tlo njih šezdeset, sam, bez ikakvog društva. Dičio se svojom slobodom kretanja onako kako se republikanac, iz vremena Bostonke čajanke, dičio ustavnim pravom na nošenje oružja. Ostaviti rančeve i kofere iza sebe je bilo šokantno, ali je

još šokantnije bilo to što me je uopšte pozvao da pođem sa njim.

Snaga njegovog zahteva me je podsetila na onu scenu iz knjige *Ljubav u doba kolere* u kojoj Florentino Ariza prosi ljubav svog života, Ferminu Dasa. Fermina, slomljena neodlučnošću, odlazi kod svoje tetke Eskolastike, koja je strasno savetuje: „Reci mu - da. Čak i ako umreš od straha, čak i ako se kasnije pokaješ, jer šta god da uradiš, celog života ćeš žaliti ako kažeš ne.”

Imala sam puno razloga da kažem ne. Jedva sam poznavala Džefa. Moj prihod je stalno flertovao sa granicom siromaštva. Još uvek sam negovala svoje rovito duševno zdravlje. A ipak su reči izletele iz mojih usta u topli jezerski vazduh kao nošene sopstvenim krilima: „Da. Pristajem.” Bilo je to ono instinktivno, fizičko “da” – odluka koja se javi u kostima, iz stomaka - odluka koja je brža od misli. Ukracaću se na taj avion. Čak, i ako kasnije zažalim zbog toga.

...

Džef je pružio ruku nazad i stavio je na moje koleno kad se Džejmi parkirao u traci za iskrcavanje putnika ispred Terminala D.

„Spremna?” upitao je.

„Nije kasno da se predomisliš,” rekao je Džejmi, ubacujući se u razgovor.

Stavila sam ruku preko Džefove, „Džejmi, sada više nema nazad.”

„Znam,” našalio se: „Ali bi stvarno trebalo da me pozoveš ako Džef zбриše ka Bastilji.”

„Ne slušaj ga,” zadirkivao je Džef, „On to samo pokušava da uzme tvoj broj.”

Svo troje smo izašli i okupili se ispred auta, gde su razlike između ova dva stara druga bile još očiglednije. Džefova putna uniforma se sastojala od jastog-crvenih “chino” pantalona, laganog prugastog džempera, i pradedovog sivog Open Road Stetson šešira za koji se odlučio u poslednjem trenutku. Džeјmi je izgledao formalno sa svojom mornarsko plavom kravatom, i po meri krojenim poslovnim odelom. (Džef mi je rekao da je on oduvek bio tako skockan; u srednju školu je nosio akten tašnu.) Osetila sam miris njegove kolonjske vode kada se nagnuo da nas zagrli za srećan put. „Dobro, a sad ozbiljno. Vas dvoje, čuvajte jedno drugo. Vidimo se za tri nedelje.”

A onda je on otišao, a mi smo prošli kroz klizna vrata i ušli na krcati terminal. Jutarnji putnici – sa papirnom šoljom za kafu u jednoj, i torbom na točkiće u drugoj ruci – u prolazu bi se očešali o nas. Jedino što nam je svima bilo zajedničko bilo je to kolektivno kretanje ka *negde drugde* – u neki od dalekih gradova koji su sijali obećanjem na ekranima za odlaske. Uputili smo se prema desku za čekiranje, gde nam je stjuardesa mahnula da priđemo. Bila je doterana, sa savršenom punđom i mornarsko plavom maramom uredno vezanom u čvor oko vrata.

„Imate li bilo kakve torbe za čekiranje za Istanbul?“ upitala je dok je skenirala naše pasoše.

„Odvikavamo se,“ rekao je Džef, potpuno ozbiljno. „Zapravo, nemamo nikakve torbe.“

Prestala je da gleda u ekran kompjutera. „Izvinite. Nemate nikakve torbe za čekiranje, ili nemate ama baš nikakve torbe?“

„Nemamo ama baš nikakve torbe,“ rekao je naginjući se preko pulta kako bi joj otkrio taj mali sočni trač. „Idemo upravo ovako.“ Džef je pokazao na mene, Eksponat A: bez kofera podno mojih nogu, bez putne torbe na rajsferšlus, bez stoperskog ruksaka sa prikačenom prostirkom za spavanje. Ništa osim male kožne tašne.

Stjuardesa je sumnjičavo podigla obrvu ka meni – onome što ne nosi jastog crvene pantalone – kao da pita: “Je l’ on to ozbiljno?”

„Nažalost, govori istinu,“ rekla sam. „Ovo je sve za narednih dvadeset jedan dan.“

„O, bože,“ rekla je, užasnuta, kao da sam upravo izjavila da nameravam da krenem na ples oko šipke. „Jeste li sigurni?“

Davola, ne. Nisam sigurna. Kada je reč o ovom putovanju, mogla sam na prste jedne ruke da nabrojim ono u šta sam bila sigurna: bila sam sigurna da sam na sedištu 32A na letu za Tursku, i bila sam sigurna da sam u tome do guše.

Stajati na aerodromu bez prtljaga uveliko podseća na san u kome se pojavljujete na nekoj zabavi da biste ustanovili da ste jedini gost koji je zaboravio da se obuče. Osećala sam se golo. Odsidreno. Bestežinski. *Ja nemam ništa. Mi nemamo ništa.* Glava mi je bila lagana od te ništavosti. Bez kofera da me drži na zemlji, osećala sam se previše izložena riziku da odlebdim uvis i još dalje prema staklenom krovu Terminala D – poput Meri Popins, samo bez njene čarobne torbe.

A i šta je kofer uopšte? Jedna obična stvar – kontejner za druge stvari – spojen rajsferšlusima, platnom i štepovima. Jedan običan predmet za nošenje, a opet sam, bez njega, bila dezorijentisana, zatečena nespremna. Javio se neki neodoljivi poriv da raširim ruke i ispunim tu prazninu nečim, bilo čime što ima težinu i obim. Jastukom od guščjeg perja. Džakom crvenih krompira. Čupavom Mejn kun mačkom. Za svojih dvadest pet godina postojanja, nikada nisam bila bez najmanje nekoliko stvari koje sam mogla da obujmim rukama i nazovem svojim. Izaći na vrata praznih ruku bilo mi je potpuno strano.

U danima pred naš polazak, pokušala sam da nadoknadim ovu ništavost uklapajući savršenu garderobu za put – kao da je prava kombinacija materijala, koji upija znoj, safari pantalone sa puno džepova, i Teva sandale, mogla da me zaštiti od rizika nošenja jedne iste odeće dvadeset i jedan dan zaredom. Ali, kao i u svemu u ovoj priči,

završila sam sa nečim potpuno neočekivanim: nežnom, pamučnom, tamnozelenom haljinom, sa kopčanjem na dugmiće i bordurom od finog veza tik iznad kolena. Bila je jarke boje, ženstvena, lepo skrojena, i potpuno nepraktična. Pa, ipak ju je upravo ta nepraktičnost činila toliko privlačnom. Ako ću već lutati svetom praznih ruku, zašto ne bih u to nadrealno unela i neočekivani dodir elegancije?

Poslednju noć u SAD-u smo proveli u Džejmijevoj kući u predgrađu Hjustona. Džef je insistirao da navijemo alarm za buđenje sat vremena ranije kako bi mogao da se probudi, i u svoj istraživački dnevnik zabeleži svaku do poslednje stavke koju budemo poneli. Bio je opsesivni dokumentarista, stalno snimajući artefakte iz svoje svakodnevnice – prozaične razgovore u kolima, engleske mafine za doručkom, dremke u parku. Bez obzira šta je bio predmet posmatranja, on je rutinski čuvao te snimke na hard disku, čak i ne pogledavši njihov sadržaj.

Sunce još nije bilo izašlo kada sam ga zatekla u kuhinji kako pedantno slaže sadržaj mog novčanika na Džejmijevo drveno kuhinjsko ostrvo, koje je sada bilo pretvoreno u vektorsku mrežu. Na levoj strani je bio skup svih njegovih stvari koje je nosio na put, uredno složene i izložene pod pravim uglovima jedne u odnosu na drugu: jedan par višnjacrvenih ‘chino’ pantalona, jedan stetson kaubojški šešir, jedan par donjeg veša, jedan par čarapa, pruga-

sta pamučna majica, iPhone telefon, par slušalica, kabl za punjenje, pola četkice za zube, pola karte Istočne Evrope, njegova sveščica, tehnička olovka, dvesta dolara u gotovom, jedna kreditna kartica, i njegov pasoš. Sve to staje u njegove džepove.

Na desnoj polovini su bile moje stvari, složene i savršeno poređane: jedna zelena haljina, tri para donjeg veša, pamučna marama, crni brus, dezodorans s mirisom lavande u stiku, cela četkica za zube, mobilna proteza za zube koju sam nosila od svoje šesnaeste, kutija za kontakna sočiva, par rezervnih naočara, dva tampona, iPhone telefon, iPad tablet, jedna sveska, jedna hemijska olovka, moj pasoš, mala crna torbica za preko ramena, šaka kaubojskih magneta da ih podelimo kao suvenire iz Teksasa, i jedan sjaj za usne sa ukusom višnje.

„Dobro jutro, malena. Vreme je za skidanje,” reče Džef.

„Volela bih da je to poziv na bezobrazni kuhinjski seks, ali nije, zar ne?” rekla sam, sipajući sebi šolju kafe.

Nije bio. Poslednji korak u procesu dokumentovanja, kako me je Džef izvestio, bila je vežba merenja vremena za pakovanje, bez odeće, pred kamerom. „Šta ako Džef mi uđe?” pobunila sam se. „On još spava“, uveravao me je Džef. „Brzo ćemo to uraditi.“ *Dobro, de.* Pogledala sam ga urokljivo i spremila se za svlačenje. Čitav ovaj put je bio vežba u goljoj ranjivosti. Moj bade-mantil je skliznuo na

kuhinjske keramičke pločice dok je svetlost jutarnjeg sunca počinjala da prodire kroz prozor iznad sudopere. Bila sam potpuno gola u Džejmijevoj kuhinji, a moja gola koža se ježila od hladnog vazduha iz klima-uređaja. Džef je jednom rukom dohvatio kameru, a drugom uključio štopericu. Mahnuo je da počnem.

Trebalo mi je osam minuta da se spakujem za put preko sveta. Provukla sam ruke kroz smaragdnu haljinu, udišući miris novog pamuka koji će uskoro biti maskiran znojem i pivom. Potpuno obučena, pažljivo sam spakovala sve stvari u torbicu i nazula par tankih kožnih sandala. I to je bilo to. Osam minuta. Nisam mogla da se otmem utisku da sam nešto zaboravila.

„Nije loše,” rekao je Džef, očigledno impresioniran.

Njegovo vreme pakovanja je bilo dva minuta i trideset jedan sekund – uglavnom zato što je nabacao odeću na sebe kao da se otac njegove srednjoškolske devojke upravo parkirao u dvorištu. Kada je kuhinjsko ostrvo bilo raščišćeno, izjurio je iz kuhinje, niz hodnik, do Džejmijevih ulaznih vrata, vičući u jutro poput jednog od odbeglih izgubljenih dečaka. Pantalone su mu bile tako drečave da bi ga, ukoliko bi se ispružio po tom manikiranom travnjaku, sateliti Google Earth pretraživača zapazili kao malo vatreno slovo ‘V’ tek nešto severnije od Meksičkog zaliva.

Nakratko sam se zapitala da li će mi te vatrene pantalone i dalje biti drage i kada dođe vreme da se čekiramo na

aerodromu Hitrou za naš povratni let. Dvoje ljudi, koji se kroz niz nepredviđenih događaja kreću neopterećeni prtljagom i obavezama, zvučalo je kao Zen haiku poezija, ali je kombinacija džet lega, redova na carini, i skorelog veša pre podsećala na neko nemilosrdno brzinsko upoznavanje. Naša kompatibilnost (ili nedostak iste) će uskoro biti evidentna. Ali na neki način, kraj nije bio bitan.

Džef se vratio na trem i spustio mi na usne poljubac sa dahom kafe. „Hoćemo li da budimo Džejmija?”

„Aha,” rekla sam, udišući vlažan jutarnji vazduh. „Vreme je da krenemo.”